ПРОЛОГ

Аеропорт ім. Джона Ф. Кеннеді, Нью-Йорк
Вівторок, 22 лютого
День катастрофи

Термінал 4 кишить людьми — довкруж міцний запах мокрої вовни й авіаційного пального. Я чекаю на неї одразу ж за розсувними дверима — крижаний зимовий вітер студить щоразу, як вони розчиняються, а я намагаюся уявити приємний пуерто-риканський бриз із запахом гібіскусу й морської солі. М'яка іспанська з акцентом вирує, наче суховій, і заслоняє мене від тої, іншої версії мене.

З вулиці щоразу чутно, як літаки зі свистом здіймаються в небо, а всередині гучномовець шипить своїми спотвореними оголошеннями. Десь позаду старша пані розмовляє гострою, переривчастою італійською. Та я не відводжу погляду від узбіччя, мої очі, вишукуючи її, прикуті до переповненого людьми тротуару біля летовища, я покладаюся на неї, вірю, що вона таки прийде.

Про неї знаю лише три факти: як звати, зовнішній вигляд і те, що її рейс вилітає цього ранку. Моя перевага — про мене їй невідомо геть нічого. Борюся з відчуттям паніки, що можу її якось упустити. Що вона, може, уже відлетіла, а разом з нею — моя можливість вислизнути в нове життя.

Люди зникають щодня. Он чоловік, що стоїть у черзі до «Старбакса» — купує останню каву перед тим, як

сісти у своє авто і чкурнути геть,— а сім'я його буде побиватися. Чи он та жінка, що сидить на задньому сидінні автобуса «Ґрейгаунд»,— зирить у вікно, а вітер жбурляє пасма її волосся на обличчя, стираючи ту історію, яку нема сил продовжувати. Ви можете не знати, а проживати з кимось останні хвилі разом.

Та лиш дещиця насправді роздумує над тим, як складно це — узяти й зникнути. Аби знешкодити навіть найменший слід, варто обдумати все до деталей. Тонка нитка, зерно правди, помилка. Незначна зачіпка обставин може розкрити таємницю. Телефонний дзвінок перед польотом. Халепа на дорозі за три квартали до заїзду на автостраду. Скасування польоту.

Зміна маршруту останньої миті.

Крізь пластикову шибку, затуманену конденсатом, я помічаю, як бруківкою тягнеться чорне авто, і вже знаю — навіть до того, як звідти покажеться нога,— що то вона. Коли ступить на тротуар, навіть не попрощається з тим, хто разом із нею на задньому сидінні. Натомість рушає бруківкою та заходить через розсувні двері — ступає так близько, аж її рожевий кашеміровий светр м'яко й приємно торкається моєї руки. Плечі її сутулі — так, наче чекає наступного удару, наступної атаки. Це жінка, що знає, як легко килим за п'ятдесят тисяч доларів може здерти шкіру з її щоки. Чекаю, поки пройде повз, і тамую дихання, видихаючи напругу. Вона тут. Можна починати.

Піднімаю ремінець своєї сумки на плече й тягнуся за нею, прослизаючи одразу ж перед цією жінкою на лінію контролю, бо знаю, що люди в поспіху озираються лише назад. Я слухаю та очікую на ту зливу з одкровення.

Вона ще не знає, однак незабаром стане однією з тих, кого розшукують. І я, мов смужка диму в небі, розсіюся, і мене не стане.

КЛЕР

Понеділок, 21 лютого
За день до катастрофи

— Даніель,— кажу я, коли заходжу в невеликий офіс, суміжний із нашою вітальнею.— Повідом містера Кука, що я йду в спортзал.

Вона відривається від комп'ютера, і я бачу, як її погляд застигає на синцях на моєму горлі, які приховує товстий шар косметики. Похапцем прикриваю шарфом, знаю, що вона й не спитає. Вона ніколи не питає.

— У нас о четвертій зустріч у Центрі грамотності,— відказує вона.— Ти знову спізнишся.— Даніель стежить за моїм календарем і вираховує похибки, і, гадаю, вона перша повідомить, чи я вчасно прибула на зустріч, а чи скасувала наради, що їх мій чоловік, Рорі, вважає важливими. *Якщо хочеш балотуватися в Сенат, не маєш права помилятися, Клер.*

— Дякую, Даніель. Але я, як і ти, теж умію слідкувати за календарем. Будь ласка, завантаж документи з останньої зустрічі й підготуй їх до роботи. Там зустрінемось.

Підтюпцем крокую з кабінету, чую, як вона тягнеться за слухавкою, і на мить спотикаюсь — розумію, що можу цим привернути небажану увагу.

Людям завше цікаво, як це — вийти заміж за одного з членів сімейства Куків, другої після Кеннеді полі-

тичної династії. Замість відповідей розводжуся про наш фонд — краще зосереджуватися на роботі, аніж чутках. Про грамотну ініціативу й реформу водопостачання в країнах третього світу, програми наставництва середмістя, дослідження раку.

Те, у чому не можу зізнатися — то особисте,— постійна боротьба за пошук хоч якоїсь приватності. Навіть у нашому домі завжди присутні люди. Помічники. Особство, хто готує для нас і прибирає. За кожен квадратний дюйм, аби назвати його своїм, і кожну вільну хвилю доводиться боротися. Нікуди сховатися від пильного нагляду співробітників Рорі — усі вони віддані працівники родини Куків. Десять років у шлюбі — а я все ще порушниця. Аутсайдерка, що потребує нагляду.

Я навчилася робити так, щоб ніхто нічого не бачив.

Тренажерний зал — одне з небагатьох місць, у яке не загляне Даніель разом зі своїми списками й розкладами. Тут я зустрічаюся з Петрою — єдиною подругою, що залишилася з мого давнього минулого, до зустрічі з Рорі, і з якою він не заборонив спілкування.

Бо, як гадає Рорі, Петри не існує.

Коли заходжу в тренажерний зал, Петра вже там. Переодягаюся в роздягальні. Поки піднімаюся сходами до ряду бігових доріжок, Петра ступає на долівку й бере чистий рушник із купи інших. На хвилю зустрічаємося поглядами, а коли я тягнуся за рушником, вона відводить очі.

— Непокоїшся?

— Мучуся,— відказую, обертаюся й рушаю геть.

Протягом години — не зводжу погляду з годинника — я бігаю, а коли рівно о другій тридцять з рушником

довкруж тіла запливаю в сауну, м'язи горять від виснаження.

Повітря густе від пари, і я всміхаюся Петрі — обличчя її почервоніло від жару, сидить сама на верхньому приполку.

— Ти пригадуєш місис Морріс? — запитує вона, коли сідаю поруч. Усміхаюся, вдячна за можливість поринути в спогади тих, простіших часів. Місис Морріс учила нас ув одинадцятому класі, й Петра ледь не провалила іспити.

— Ти щодня цілісінький місяць займалася зі мною,— веде вона далі.— Коли хтось із дітей боявся підійти до мене чи Ніко через нашого батька, ти не відцуралася й попіклувалася про те, щоб я закінчила навчання.

На дерев'яній лаві обертаюся обличчям до неї:

— Так кажеш, наче ви з Ніко були ізгоями. Але ж ви мали друзів.

Петра хитає головою.

— Те, що люди добре ставляться до тебе через те, що твій батько — російська версія Аль Капоне, не означає, що вони з тобою товаришують.

Ми вчилися в елітній школі в Пенсільванії, де діти й онуки добірного товариства розглядали Петру з її братом Ніко як щось самобутнє й, наче за викликом, кидалися до них, щоб зрозуміти, наскільки близько зможуть дістатися, та ніколи не наважувалися просочитися в їхнє життя цілком.

Тож ми утворили тріо ізгоїв. Петра й Ніко пригрозили, щоб ніхто не насміхався з моєї вживаної форми чи старенької «хонди», у якій мама зазвичай везла мене, а та деренчала бруківкою, відригуючи вихлопні гази на своєму шляху. Наглядали, щоб я не їла наодинці, й тягнули із собою на шкільні події, які я так чи інак пропустила б. Вони опинилися поміж мною та іншими дітьми — тими,

хто кидав жорстокі, різкі зауваження про те, що я начебто лише учениця на стипендії, надто бідна простолюдинка, аби увійти в їхнє коло. Коли в мене не було друзів, Петро й Ніко замінили мені їх.

Це здавалося фатумом — той день, коли два роки тому я зайшла в зал і переді мною постала Петра, мов привида з минулого. Та я була не тією самою, яку із часів школи пам'ятала Петра. Змінилося надто багато. Довелося роз'яснити безліч моментів із життя та втрати на шляху. Та я уникала її погляду, поки Петра очима впивалася в мене, вимагаючи поглянути на неї у відповідь. Зізнатися їй.

Коли скінчилося тренування, я рушила до роздягальні, сподіваючись сховатися в сауні, поки Петра не піде. Та коли ступила туди, дівчина вже сиділа там. Так, наче завше планувала зустріч.

— Клер Тейлор,— гукнула вона.

Почувши своє старе прізвисько, я мимоволі всміхнулася. Тон і тембр голосу Петри, у якому все ще відлунювала російська інтонація, що нею послуговувалися вдома, змусив поринути в спогади. Я миттю перевтілилася в давню себе, а та особа, що роками культивувала себе як глянцеву і невпізнану дружину Рорі, ховаючи таємниці під твердою кригою, зникла.

Розпочинали неспішно, вели невибагливі бесіди, що швидко переросли в особисті саме тоді, як пригадували роки з останньої зустрічі. Петра не вийшла заміж. Натомість дрейфувала життям, а підтримував її брат, що тепер очолював сімейний бізнес.

— А ти? — спитала мене, вказуючи на мою ліву долоню.— Заміжня?

Крізь завісу пари я придивилася до неї, здивована тим, що вона нічого не знає.

— За Рорі Куком.

— Вражає,— відказала Петра.

Очікуючи того, що вона, як і решта, спитає зараз про справжню долю Меггі Моретті — те ім'я назавжди асоціюватиметься з моїм чоловіком — дівчину, про яку ніхто нічого не знав, а потім усі зневажили тільки тому, що колись вона закохалася в Рорі, я відвернула погляд. Та Петра лише відкинулася на спинку лави й промовила:

— Бачила, як він давав інтерв'ю Кейт Лейн на Сі-ен-ен[1]. Для фонду постарався блискуче.

— Рорі дуже переконливий.— Відповідь правдива, коли б комусь захотілося копнути глибше.

— Як поживають мати й сестра? Вайолет, певно, уже закінчила коледж.

Цього запитання я боялася. Втрата їх, попри те, що спливло чимало часу, й досі мені боліла.

— Вони загинули в автокатастрофі. Вайолет тільки-но одинадцять виповнилося,— пояснювала коротко. Дощовий вечір п'ятниці. П'яний водій, що пропустив знак «Стоп». Зіткнення, у якому загинули обидві відразу.

— Ох, Клер,— зітхнула Петра. Вона не розкидалася банальними фразами й не змушувала мене перефразовувати сказане. Натомість просто сиділа поруч і дозволила мовчанці поглинути моє горе, розуміючи, що жодне слово не зменшить того болю.

То було нашим ритуалом — щодня після тренувань зустрічатися в сауні. Петра знала, що через її сім'ю нас

[1] CNN *(англ.)* — телеканал у США.— *Тут і далі прим. пер.*